

ministrationen har denne Magt, fordi den skulde have den. Der er f. Ex. Præsterne. Præsten er i sit Væsen ikke nogen administrativ Embedsmand. Nu kan han affædiges, thi han ansættes af Regjeringen; men det, at han kan affædiges af Regjeringen, er ingenlunde i den Grad naturligt, at man, naar Lovbestemmelserne ellers pegede henimod, at han ikke skulde kunne affædiges, kunde raisonnere en saadan Affædigelsesret ud af Forholdets Natur. Det Samme er Tilfældet — og det i endnu højere Grad — med Skolelærerne. Hele deres Embedsvirksomhed er ikke administrativ; den er Underviisning. Her kommer nu det til, at de staae langt nede paa Embedsstigen, og med Hensyn til Affædigelse gjælder det, at jo højere en Embedsmand kommer op paa Embedsstigen, desto større Nødvendighed er der for, at man uden videre kan affædige ham. Den, der lettest kan affædiges, er som bekendt en Minister, og de største Poster efter ham ere de, hvor Administrationens Ret er den utvivlsomste og den naturligste; men jo længere man kommer ned, desto flere Hensyn er der, som tale for, at Administrationen ikke skal have en saa udstrakt Affædigelsesret. Specielt med Hensyn til Skolelærerne gjælder det, at en Lærer, som skal nyde Agtelse og mødes med Respect af den Ungdom, som han skal undervise, ikke maa være aldeles afhængig i de nærmeste overordnede Myndigheders Haand, saaledes som han utvivlsomt vilde blive, naar man indbrømede en uindskrænket Affædigelsesret. Jeg skal imidlertid ikke fortsætte Discussionen om, hvorvidt der efter den bestaaende Lovgivning skal tilkomme Administrationen en Ret til at affædige eller ikke. Det nytter ikke ligeoverfor den høitærede Minister, thi han siger Ja, hvor vi sige Nei. Men dermed er det ogsaa givet, at denne Forespørgsel har sin naturlige Afslutning. Der kunde være en vis Fristelse for mig til at henstille til Thinget en motiveret Dagsorden, hvori der udtaltes de Anskuelser, som jeg anseer for de rette. Men for det Første ynder jeg overhovedet ikke motiverede Dagsordener; man kommer der ofte til en i Hast affattet Udtalelse, som ikke fuldstændig svarer til det, man ved en omhyggelig Over-

veielse vilde komme til. Dertil kommer, at Thinget taften ikke er saa talrigt, at jeg vilde foreslaae nogen Beslutning. Jeg foretrækker desuden af Tilbøielighed langt det Andet, jeg vil gjøre, nemlig at sige ganske simpelt, at jeg tilligemed mine ærede Medforepørgere, som ere af en anden Mening end Ministeren, vil søge Midler og Veie til at gjøre vor Mening gjældende, da vi ikke ville erkjende Nødtigheden af den Fortolkning, som den høitærede Minister har gjort gjældende.

Jagb: Maa jeg bede om Ordet.

Schjørring: Maa jeg bede om Ordet.

Formanden: Naar der er flere Medlemmer, som vasse at udtale sig, vil jeg henstille til Thinget, om det ikke finder det passende nu at afslutte Forhandlingerne om denne Forespørgsel.

Med den derpaa foretagne Afstemning forkastedes Forslaget om Afslutning af Forhandlingerne med 32 Stemmer mod 18.

Formanden: Forhandlingerne ville saaledes være at fortsætte. Den ærede Folkethingsmand for Thisted Amts 2den Valgkreds har Ordet.

Jagb: Jeg skal ikke komme ind paa de to specielle Tilfælde, som ere bragte under Forhandling, deels fordi jeg har den samme Fornemmelse som en æret Taler, der for lidt siden beklagede sig over, at han slet ikke sølte nogen fast Grund under sine Fødder ved denne Discussion, deels fordi Fremstillingen af saadanne reent personlige Spørgsmaal let faaer et mere eller mindre eensidigt Præg, saa at man ikke med fuldkommen Tryghed kan bygge sin Dom derpaa. Jeg for mit personlige Bedkommende skulde være meget tilbøielig til at unde Skolelærerstanden i Almindelighed, som her har fundet saa varme Talsmænd, al den Beskyttelse, som jeg ogsaa af egen tidligere Erfaring er forvisset om, at den meget ofte behøver; men der er dog et Punkt, som jeg ikke kan undlade at gjøre de ærede Talere